

— Кой размирява народ-атъ, извъка Самуиль, и подскочи къмъ навалищъ-тж; стража-та тръгнъ подирѣ му.

— Кой размирява народ-атъ? дайте го самъ! извъка Самуиль съ страшенъ гласъ; той бѣше блѣденъ и стреснжтъ.

Народ-атъ ся отстжши отъ коникъ-тѣ, и млъкнж; поглѣдахъ на около, потръсихъ гуслар-атъ, а него нѣмаше нигде.

Кога сичкы почюдены въ единъ мигъ млъкнжжъ, излѣзе изъ църквж Владыка-та, комисъ, боляре и кметове; къмъ нихъ обърнжжъ си сичкы очи-тѣ. Та пакъ въ това исто време засвирихъ въ рогъ на стражницъ-тж, и на врѣх-атъ и' замаха ся чръвенъ стягъ. Воискаре, боляре и народъ притръгнжжъ ся отъ напрасны вѣсти, и кога сичкы стоимъ като поцѣпаны, яви ся прѣдъ сбор-атъ пратеникъ отъ рускы-атъ князь съ чръвенъ бѣлѣжкж на сулицъ-тж.

— Отъ рускаго великаго князя Святослава! рече той, като наблизи сбор-атъ.

— Съ каквы вѣсти, попыта го комисъ съ треперливъ гласъ.

— Рускы князь Святославъ заповѣда да